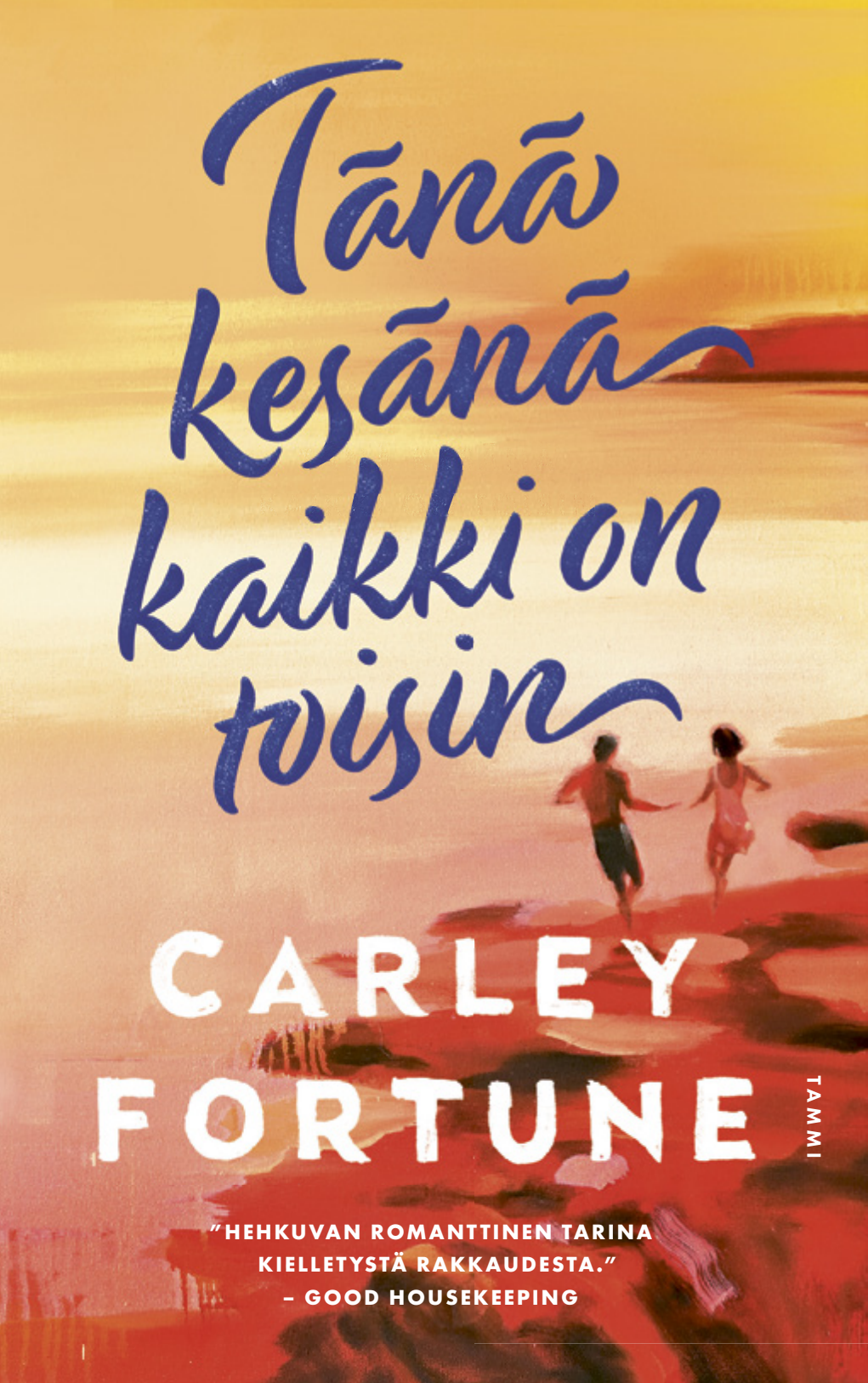

The background of the book cover is a painting of a sunset over a beach. The sky is a mix of warm orange, yellow, and red tones. In the foreground, two people are running away from the viewer towards the water. The person on the left is shirtless and wearing dark shorts, while the person on the right is wearing a light-colored tank top and shorts. The water is a deep red color, and the overall style is impressionistic and romantic.

Tänä
kesänä
kaikki on
toisin

CARLEY
FORTUNE

TAMMI

"HEHKUVAN ROMANTTINEN TARINA
KIELLETYSTÄ RAKKAUDESTA."

- GOOD HOUSEKEEPING

CARLEY FORTUNE:

Joka ikinen kesä (2022, suom. 2023)

Odota minua järven rannalla (2023, suom. 2024)

Tänä kesänä kaikki on toisin (2024, suom. 2025)

CARLEY FORTUNE

*Tānā kesānā
kaikki on toisin*

Suomentanut Siiri Hornsby

TAMMI

HELSINKI

L. M. Montgomeryn *Vihervaaran Anna* -romaanien sitaatit sivuilla
7, 129, 152 ja 285 on suomentanut Hilja Vesala.
Charles Dickensin *Suuria odotuksia* -teoksen sitaatin on suomentanut Alpo Kupiainen.
Suomentaja kiittää Laura Ledeniä ja Anna Sileniä Montgomery- ja
P.E.I.-näkemyksistä.

Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos *This Summer Will Be Different* ilmestyi
Yhdysvalloissa 2024.
Copyright © 2024 by Carley Fortune
Published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC.,
Armonk, New York, U.S.A.
Suomenkielinen laitos © Siiri Hornsby ja Tammi 2025
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.
ISBN 978-952-04-7111-8
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Meredithille, kuinkas muutenkaan.
Olet oikea helmi.*

ENSIMMÄINEN OSA

*On sentään ihanaa tietää, että huomenna
on uusi päivä, jolloin ei vielä ole ehtinyt
tehdä tyhmyyksiä.*

– L. M. MONTGOMERY, ANNAN NUORUUSVUODET

PROLOGI

Kesä, viisi vuotta sitten

Varjostin käsillä silmiä, jotta pääsin ahmimaan maisemaa katseellani. Auringossa kylpevää lahtea. Ruosteenpunaisten kallioiden alla safiirien lailla kilottavaa vettä. Sotkuisiksi kasoiksi huuhtoutunutta merilevää hiekkaisella rannalla. Puuseinäistä ravintolaa. Hummeripyödydspinoja. Kahluhousuihin pukeutunutta miestä.

Nenään tulvi meren tuoksua ja korvat täytti kalastusaluksen putputus. Suolainen merituulahdus liehutti mekon helmaa pohkeiden ympärillä, ja minua hymyilytti. Juuri tällaiseksi olin kuvitellut ensimmäisen lomani Prinssi Edwardin saarella, vaikka eräs olennainen yksityiskohta puuttuikin. Bridget oli myöhästynyt lennoltaan, mutta sentään minä olin täällä. Ja minulla oli nälkä.

Astuin Shack Malpequeen, ja silmillä kesti hetki tottua hämää. Huomioni kiinnittyi oikopäätä ikkunapöydässä istuvaan tyttöön, jolla oli päässään olkihattuun kiinnitetyt punaiset feikkiletit. Hän nappasi isoveljensä lautaselta paksun ranskanperunan sillä aikaa kun veli oli keskittynyt katselemaan veneillään työskenteleviä simpukanviljelijöitä. Tyttö huomasi minut pannessaan ranskalaisen suuhun, ja näytin hänelle peukkuja.

”Murheet kutistuvat heti, kun päästään saarelle”, Bridget oli edellisenä päivänä luvannut. Olin lysähtänyt istumaan kimpapakämpämme keittiösaarekkeen ääreen ja painanut otsan graniittitasoon.

Bridget oli hieronut selkääni. ”Älä kuuntele vanhempiasi. Bee, sinä pystyt tähän.”

Bridget ei koskaan kutsunut minua etunimellä. Melkein kaikille muille tutuille olin Lucy Ashby, mutta en parhaalle ystävälleni. Bridgetille olin Bee.

Ravintolan vastaanottokorokkeen vieressä oli käsinmaalattu kyltti, jossa luki MAAILMA ON OSTERI, ja ilmassa leijaileva mallasetikan tuoksu sai veden kielelle. Eripariset puupöydät olivat täynnä, eikä kukaan näyttänyt olevan tekemässä lähtöä. Että sellainen päivä.

Olin juuri aikeissa lähteä pois, kun minulle huikkasi harmaa-hiuksinen naistarjoilija, joka tasapainotteli käsivarrellaan kolmea lautasellista hummerisämpylöitä.

”Hei muruseni, tuossa baarin puolella on tilaa.” Käännyin ja huomasin rivin vapaita baarijakkaroita.

Ja *hänet*.

Baaritiskin takana seisoj nuori mies avaamassa ostereita pääkumarassa. Työn tuoksinassa valkoinen t-paita pingottui hauisten ja hartioiden kohdalta. Miehen hiukset olivat hitusen tummemmat kuin minulla – syvän suklaanruskeat, paksut ja laineikkaat – ja niin lyhyet, etteivät ne pudonneet silmille, mutta niin pitkät, että ne taipuivat otsalle villeinä ja vallattomina. Koin palavaa, terävää halua pujottaa sormet noihin hiuksiin.

Miehen käsivarret pullistuivat, kun hän työnsi pienen puukahvaisen veitsen osterin saranakohtaan ja käänsi rannettaan niin, että kuori raottui. Pyyhittyään terän laskostettuun keittiöpyyhkeeseen hän leikkasi osterin auki ympärysuunnassa. Irronneen yläkannen hän nakkasi sivuun. Veitsi välähti toisen kerran, ja sitten osteri nostettiin jäämurskapedille.

Menin lähemmäs, kun mies puhdisti terän uudestaan. Hän ei kuitenkaan siirtynyt seuraavaan osteriin, vaan pysähtyi ja kohotti katseensa minuun.

Olin vähällä horjahtaa. Hänen silmänsä olivat mitä häikäisevintä jäävuorensinistä, jota syvä rusketus korosti entisestään. Leuassa oli kuoppa. Partaa ei ollut ajettu ainakaan pariin päivään,

ja kasvoissa oli paljon mielenkiintoisia kontrasteja. Vahva leuka. Pehmeät vaaleanpunaiset huulet, alahuuli ylähuulta paksumpi. Tuikkivia silmiä kehystävät mustat ripset.

Katsekontakti kesti alle sekunnin. Minä näin hänet, hän näki minut, ja siinä lyhyessä hetkessä välillämme värähti jotakin.

Ymmärrystä. Tarvetta. Halua.

Sähköä.

Pulssi ryskytti vaativana tärykalvoissa, ja pelon, huolen ja häpeän painolasti, joka oli rasittanut minua siitä saakka, kun olin tunnustanut vanhemmilleni ottaneeni lopputilin, solahti harteiltani kevyesti kuin silkkihuivi.

Mies jatkoi töitään eikä sanonut mitään, kun vedin itselleni jakkaran. Tuijotin hänen käsiään, kun hän riisui osterin toisensa jälkeen hämmästyttävällä vauhdilla. Kun niitä oli valmiina tusina, hän nosti vadin baaritiskin pätyyn.

Sitten hän katsoi suoraan minuun, ja hetken vain tuijotimme toisiamme. Hänen katseessaan oli jotain varautunutta, kirkkaiden silmien alta kuultavaa arkuutta. Silmissä käväisi surun häivä, mutta juuri kun aloin pohtia sille syytä, se hälveni. Niin läheltä näki, että miehen oikean silmän iiriksessä, aivan pupillin alapuolella, oli pikkuriikkinen ruskea pilkku. Pieni, täydellinen virhe. Äkkiä ei tuntunutkaan maailmanlopulta, että Bridget oli myöhästynyt koneesta. Se tuntui kohtalolta. Edessäni oli kiistatta seksikkäin mies, jonka olin kuunaan nähnyt.

"Onko nälkä?" hän kysyi.

"Sudennälkä", vastasin. Ihan kuin hänen suupielensä olisi nyt kääntänyt.

"Mistä päin olet tullut?" Miehen syvä ääni kumisi kuivana kuin koivuntuohi. Korostus oli vahvempi kuin Bridgetillä – vokaalit kuulostivat leveämmiltä.

"Mistä tiedät, että olen tullut jostain muualta? Voisinhan olla tšekäläisiäkin."

Mies katsoi minua tiiviisti. Jälleen tunsin jotakin: jännitteisen sähköjohdon poikki tanssahtelevan virtauksen. Hän tarkasteli

kampaustani – päätä kiertävää kuparinruskeaa lettikruunua – ja sitten vaatteitani. Kulmat kohosivat. Loma-asuja suunnitellessani olin pitänyt tätä mekkoa asiaankuuluvan maalaisromanttisena. Siinä oli suurikokoinen punavalkoinen ruutukuosi, ja yläosa jätti olkapäät paljaaksi. Anna Shirley modernilla twistillä. Mutta ehkä puhvihihat olivat vähän liikaa.

Mies kohautti toista olkapäätänsä tutun tuntuisesti. ”Saarelaisilla ei ole tapana pukeutua pöytäliinoin”, hän sanoi ilmeettömästi, ja samassa tarjoilijanainen naksautti kieltään ja kurkotti läppäämään häntä olalle. Otsa kurtussa silottelin mekon puuvillakangasta ja suoristin kaula-aukon.

Uuden osterin kuorittuaan mies jatkoi: ”Tuo on kyllä kiva pöytäliina.”

”Parempi ollakin. Tämä pöytäliina venytti luottokortin rajoja melkein päätyyn asti.”

”Älä sinä tuosta välitä”, tarjoilija sanoi ja nosti keittiön tiskiltä kaksi annosta leivitettyä turskaa. ”Jätkä on ruosteessa. Kuvittelee pärjäävänsä pelkästään noilla silmillä. Hoen yhtä mittaa, että naiset arvostavat käytöstapoja.”

Nauroin. Miehen katse kiinnittyi minuun, ja taas se tuntui. Salama kutitteli selkärankaa.

”Sitäkö naiset arvostavat? Hyvää käytöstä?” Matala ääni siveli solisluitani, olkapäitäni.

Äänensävy oli tuttu. Minulle flirttailtiin. Flirtti oli hienovaraisempaa kuin mihin olin tottunut – siitä puuttui räikeä iskurepla ja itsevarmuus, joka huutaa ”turha harata vastaan” – mutta sitä se oli. Leikkiinkutsu. Vastanäyttelijän avausrepliikki improharjoituksessa. Mikä ettei. Flirttailla osasin kyllä. Huulia kihelmöi, ja miehenkin toisessa suupielessä karehti virne.

”En tiedä muista, mutta tämä nainen arvostaisi ruokalistaa.” Nojauduin lähemmäs. ”Kiitos.”

”Käyhän se.”

Mutta pyyntöä ei toteutettu. Sen sijaan mies raastoi palan tuoretta piparjuurta, jonka tuoksu kutitti nenää, ja ripotteli raasteen

osteririnkulan keskelle. Pälle hän pani vielä kaksi sitruunalohkoa ja siirsi sitten lautasen ja chilikastikepullon eteeni. Kuusi kiiltävää Malpequen osteria.

”Minä tarjoan.”

”Ai jaa?”

Mies siirtyi tiskin takana oluthanojen ääreen. Hänellä oli tummat farkut, jotka hän oli käärimyt lahkeista, ja mustavalkoruudulliset Vansit. Katsoin hänen hauksiaan, kun hän laski tuopin. Pian huurteinen lasi oli pöydässä.

”Olepa hyvä...” Miehen ääni vaimeni odottavasti.

”Lucy.”

”Olepa hyvä, Lucy.”

”Kiitos...” Elehdin puolestani häneen päin.

Hän pyyhki kädet keittiöliinaan irrottamatta katsettaan minusta, ikään kuin vastaus olisi vaatinut jonkinlaista päätöstä. ”Felix”, hän sanoi sitten.

”Kuule Felix, en ole oikein kaljanaisia.”

”Tuo on mustikka-alea, täällä saarella pantua. Maista.”

Otin kulauksen. Olut oli jääkylmää ja hivenen kirpeää. ”Kiitos.” Laskin lasin. ”Ja olit kyllä oikeassa – en ole täältäpäin. Asun Torontossa”, sanoin ja otin lautaselta osterin.

”Torontossa”, Felix toisti, vaikka hänen aksentillaan nimi kuulostikin laveammalta. Hän nyökkäsi vakavana. ”Otan osaa.”

Hymyilin vinosti. ”Älä suotta. Minä viihdyn siellä. Enimmäkseen. Oletko käynyt?”

”Kerran”, Felix vastasi. ”Reissu kesti vain yhden yön, mutta se riitti.”

Hymähdin. Torontoon saattoi joutua totuttelemaan, ja vaikka olin asunut siellä jo seitsemän vuotta, en ehkä itsekään ollut vielä täysin tottunut. Höystin osterin hyppysellisellä piparjuurta ja pusersin päälle sitruunaa, kohotin herkkua Felixin suuntaan kuin maljaa nostaen ja kallistin sen suuhun silmät kiinni. Kielelle tulvahti tuore merisuola ja sen mukana voimakas muisto.

Bridget ja minä uudessa kodissamme viime syksynä. Olimme juuri muuttaneet kämppeiksi, ja viikonloppu oli mennyt laatikoi-

den purkamiseen ja tavaroiden järjestelyyn. Miten kamat sopivat yhteen? Miten *me* sovimme yhteen? Sunnuntai-iltaan mennessä oli selvinnyt, että meillä oli kaksi tölkinavaajaa, nolla sohvapöytää, yksi riidanhaluisen kova futon-sohva ja Ikean tuikkuja koko loppuelämän tarpeiksi.

Makasimme lattialla pölyn peitossa, kun Bridget pomppasi pystyyn ja luisteli keittiöön sukkasillaan. Hän otti jääkaapista rasiallisen Malpeque-ostereita suoraan Prinssi Edwardin saarelta. Bridget oli siinä mielessä harvinainen parikymppinen, että hänellä oli oma osteriveitsi, mutta minä en ollut koskaan edes maistanut osteria. Veistä ei löytynyt sanomalehtimyytysten ja kuplamuovin ja pahvilaatikoiden kaoottisesta kasasta, joten Bridget päätyi vääntämään osterit auki työkalupakista kaivamallaan ruuvimeisselillä, naama rutussa ja puhkuvanpunaisena.

”Jos joskus tapaat perheeni”, hän sanoi noukkiessani osteristani kuorenmurua, ”lupaa, ettet ikinä paljasta, miten pahasti tämän homman kusin.”

Olimme olleet ystäviä vuoden verran, ja Bridget oli minulle jo nyt maailman tärkein ihminen tätini jälkeen, mutta tuona iltana hurmaannuin hänestä vielä hiukkasen enemmän.

Tätä Bridgetin olisi pitänyt olla todistamassa. Ensimmäistä osteriani Prinssi Edwardin saarella. Olimme nähneet viimeksi vasta aamulla, mutta äkkiä minuun iski niin kova ikävä, että kurkkua kuristi.

Kun avasin silmät, Felix tuijotti minua. Olisin voinut vaikka vannon, että hänen katseessaan välähti taas tuskaa – aavistus sinisen pinnan alla kelluvasta melankoliasta. Se kuitenkin katosi nopeasti, kun hänen suunsa kääntyi hymyyn.

”Oliko hyvää?” hän tiedusteli.

”Kysytkin.”

Kohensin asentoa ja ristin jalat. Tunsin punastuksen tekevän tuloaan. Vahvimmat tunteeni ilmenivät kirkkaanpunaisena leimuna rintakehällä. Punoitus alkoi rintojen välistä ja kipusi aina kaulalle asti. Felixin katse laskeutui solisluuni alapuolelle,

missä oli kolmen pienen syntymämerkin rypäs. ”Mikäs sinut saarelle tuo?”

”Tyttöjen reissu.”

Matka oli ollut Bridgetin idea. Kunhan viimein kertoisin äidille ja isälle ottaneeni lopputilin markkinointiduunista, lähtisimme tyttöjen kesken Bridgetin lapsuudenkotiin Prinssi Edwardin saarelle. Kaksi viikkoa ostereita, hiekkaa ja merta. Kaksi viikkoa pelkkää rentoutumista, ilman huolen häivää. Tuntui kuin reissu voisi nostaa ystävyyskämme uudelle tasolle. Olimme tosiaan ystävyystyneet vuotta ennen yhteenmuuttoa, ja nyt muutostakin oli vierähtänyt jo vuosi, mutta toista ei voi koskaan tuntea kunnolla ennen kuin tapaa hänen perheensä. Enkä malttanut odottaa, että pääsisin tutustumaan Bridgetin kotiväkeen. Bridgetiä itsevarmempaa, nohevampaa ja suurisydämisempää ihmistä ei ollutkaan, ja halusin nähdä, missä hänen juurensa olivat.

Felix katsoi tyhjiä jakkaroita vieressäni painokkaasti. ”Katosiko kaveri matkalle?”

Bridgetin vanhemmat olivat tuttavien luona Nova Scotialla seuraavaan viikkoon asti, eikä hänen pikkuveljensä ollut vastannut puheluihin ja viesteihin, joissa hän oli yrittänyt ilmoittaa, että tulisinkin yksin. Minun oli määrä ajaa Clarkien kotiin ja mennä sisälle omin päin. ”Vara-avain on takaterassilla”, Bridget oli ohjeistanut. ”Keraamisen rupikonnan alla.”

Inhosin yksinoloa yhtä paljon kuin paikallani pysymistä, enkä halunnut löhötä loppupäivää vieraassa talossa, jonka hiljaisuudessa äidin ja isän nalkutuspuheita ei varmasti saisi mielestä. Olin siis ajanut vuokra-auton Charlottetownin lentokentältä suoraan Shack Malpequeen.

”Ystäväni tulee huomenna”, sanoin katsoen Felixiä silmiin.

Hän pohti kuulemaansa pää kallellaan ja silmät sirrillään ja tarttui sitten taas veitseeseen. Hän kuori kolme tusinaa osteria vain muutamassa minuutissa, ja sormet liikkuvat hämmästyttävällä vauhdilla. Aloin jo kuvitella, että olin tulkinnut flirtin väärin, kunnes hän puhui taas ja katsoi minuun ripsiensä lomasta.

”Onko sinulla sitä ennen menoa?”

Vastaukseni saattoi kummuta kaljasta tai uuden paikan huumasta, sillä yleensä en ollut niin suorapuheinen, niin varma siitä, mitä halusin. ”Ei ole”, sanoin. ”Minulla on kaikki auki.”

Felixin silmät laajenivat, sitten hän kirosi. Kättä pitkin alkoi norua verivana.

Kahmaisin tukullisen paperipyyhkeitä annostelijasta ja kiiruhdin baaritiskin taakse.

”Sattuiko pahasti?”

Haava oli tullut vasempaan ranteeseen, ja Felix nosti toisen kätensä pois sen päältä, jotta pääsin painamaan sitä papereilla.

”Tuo taitaa vaatia tikkejä.”

”Pelkkä naarmu tämä on.”

Astuin lähemmäs, mutta pidin yhä Felixin kädestä kiinni ja painoin haavaa kovemmin.

”Voi herranjumala”, tarjoilija älähti. ”Putsatkaa tuo ensin, sitten työpäiväsi oli tässä.”

Pitelin yhä Felixin kättä seuratessani häntä pieneen toimistohuoneeseen, missä työpöydänlaatikosta löytyi ensiapupakkaus.

”Käykö tällaista usein?” kysyin samalla kun käärin sideharsoa ranteen ympärille. Tunsin Felixin lämpimän hengityksen ihollani.

”Juu ei. Kauniit naiset eivät yleensä sano, että heillä on kaikki auki, juuri silloin, kun minulla sattuu olemaan kädessä terävä esine.”

Hymyilin. ”Entäs tylppä esine?”

”Ikävä kyllä eivät silloinkaan.”

”Harmi”, sanoin, vaikka suvaitsin epäillä. Felixin kasvot olivat yhtä aikaa rouheat ja pysäyttävän hyvännäköiset. Samoin tukka ja hauikset. Olin ehtinyt saada kunnon vilauksen myös takamuksesta, ja näky hiveli silmiä. Felixiä oli taatusti monet kerrat yritetty iskeä erinäisillä kuorimis- ja avaamisrepliikeillä. Itsekin olin keksinyt niitä jo ainakin viisi sen jälkeen, kun olin osteriravintolaan astunut.

Kiinnitin siteen Felixin ranteeseen, mutta en pystynyt päästämään irti. ”Pitäisikö haavaa näyttää lääkärille?” kysyin. ”Saat kyydin sairaalaan.”

”Käsi paranee kyllä.” Felix laski katseensa minuun.

Rätinää. Kipinöitä. Salamoita.

”Mitä jos vain veisit minut kotiin?”

Emme puhuneet autossa melkein sanaakaan, mutta tunnelma oli kihisevän odottava. Tunsin, kuinka Felixin katse liikkui poskeltani olkapäille. Ja alemmas. Kaulani sykekään ei varmasti jäänyt häneltä huomaamatta.

Minua hermostutti, ja vatsassa velloi kuin siellä olisi liidellyt lokkeja. Olin kaksikymmentäneljä, ja olin ehtinyt kerryttää aiempaan kokemusta kasuaalista säädöstä. Sutinasta, irtosuhteista, yhden yön hauskanpidosta, parin viikon muhinoinnista – pintapuolisuus oli erikoisalaani. Mutta tämä tuntui erilaiselta. Riskialttiimmalta. Emme olleet käyneet syömässä tai edes drinkeillä. En ollut googlannut Felixiä. En tiennyt hänen sukunimeään enkä sitä, minkä ikäinen hän oli. Jotain parikymppinen? Tiesin vain, että hän oli kuuma, että hän sai osterien avaamisen näyttämään esileikiltä ja että hän halusi kanssani seksiä.

Käännyin Felixin pihatielle, joka oli sellerinvihreän niityn läpi mutkitteleva punainen hiekkavana. Ojanposkessa kasvoi siellä täällä vaaleanpunaisia ja violetteja kukkia. Parin mutkan jälkeen näkyviin tuli ylväänä kohoava talo. Seinäpaanut olivat harmaantunutta kanadantuijaa ja katto oli molemmissa päädyissä dramaattisen terävä. Ikkunanpuitteet olivat puhtaanvalkoiset, etuovi pirteänkeltainen. Talon takana kimmelsi sininen merenselkä.

”Täälläkö sinä asut?” ihmettelin, kun auto oli parkissa. Pihassa oli upeita kukkapenkkejä. Torontossa pionikausi oli jo ohi, mutta täällä kukat hehkuivat täydessä loistossaan. Lajeja oli varmasti ainakin kymmenen. Näin monenlaisia ruusuja. Aniliinipunaisia kärhöjä kiipeilemässä säleikköä pitkin. Leijonankitoja.

Mustasilmäsusannoja. Käännyin Felixin puoleen. ”Onko puutarha sinun?” Hän oli jo nousemassa autosta, eikä hän vastannut.

Felix kiersi minun puolelleni, avasi oven ja ojensi kätensä. Keuhkoni täyttyivät Atlantin meri-ilmasta, ja navakka tuulenguuska heitteli mekonhelmaa. Yritin nauraan pitää sitä kurissa, mutta äkkiä Felix veti minut lähelleen. Pionit kaikkosivat mielestä. Hän oli muutaman sentin minua pidempi, ja kaikki meissä sopi täydellisesti vastakkain: nenät, rintakehät, lantiot.

”En osannut kuvitella päivään tällamoista käännettä”, totesin.

Felixin vasempaan poskeen ilmestyi kevyt hymykuoppa, kun hän hymyili vailla tietoakaan alakulosta, jota olin ravintolassa aistinut.

”Et vai?”

Hänen huulensa koskettivat kevyesti minun huuliani ja siirtyivät sitten kaulalleni. Taivutin päätä ja katsoin yläilmoissa lentävää haikaraa. Ynähdin kieltävästi.

Felixin sänki kutitti, kun hänen suunsa hakeutui syntymämerkeilleni, jotka muodostivat kolmion. Hän painoi niille suudelman ja maistoi ihoani sitten kielellään. Minua värisytti.

”Et varmaan tehnyt taustatyötä kunnolla”, Felix sanoi ja hamusi tiensä korvani juureen. ”Näin meillä aina otetaan vastaan upeat turistinaiset, tämä on perinteinen saarelainen tervehdys.”

Se kirvoitti minusta naurahduksen. ”Jos olisin tiennyt, olisin tullut jo aikaisemmin.”

Felix painoi käden takaraivolleni. ”Minusta ajoitus on erinomainen.”

Huultemme välinen etäisyys oli lyhyt kuin henkäys, ja katsoimme toisiamme yhden latautuneen sekunnin ajan ennen kuin kuroimme kuilun kiinni. Olisin halunnut edetä vauhdilla, mutta suudelma alkoi hitaana ja pehmeänä, tunnustellen, kunnes Felix sujautti kielen suuhuni. Nojauduin lähemmäs ja nostin sormet hänen hiuksiinsa. Hän imi alahuultani ja voihkaisin ääneen. Sitten tunsin hampaat. Hän ei purrut kovaa, mutta ele yllätti minut niin, että avasin silmät.

Felix vetäytyi hiukan, katse raskaampana kuin hetki sitten. ”Ei kai sattunut?”

Kosketin suutani ja pudistin päätä. ”Haluan lisää.”

Felix johdatti minut sisälle, ja ennen kuin ehdin hämmästellä maiseman kauneutta, suutelimme uudestaan. Tartuin hänen paitansa helmaan ja kuulin oman vetoketjuni metallisen raapaisun. Sitten jo riisuuduimmekin vaatteisiin kompastellen ja nousimme portaat Felixin huoneeseen silkkana naurun ja raajojen sekaisena kimppuna.

Kaaduimme sängylle yhdessä, alastomina. Felixin kroppa oli pelkkiä jänteviä linjoja ja varjoja langettavia harjanteita ikään kuin se olisi suunniteltu aerodynaamiseksi. Hartiat olivat leveät ja kiinteässä rinnassa kasvoi kevyttä tummaa karvaa. Sivelin ruskettunutta ihoa ja ihastelin vatsan tiukkoja lihaksia.

En kiinnittänyt huomiota itse huoneeseen, mutta yöpöydältä äkkäsin kuluneen *Siintää Sargassomeri* -kirjan juuri kun Felix alkoi suudella tietään alemmas vartaloani. Hetken ehdin tuumia, että kirjavalinta oli erikoinen parikymppiselle jatkälle, mutta sitten Felixin leuka hipaisi sisäreittäni ja lakkasin miettimästä huoneen varustusta.

Aurinko oli jo laskemassa ja taivaalle oli piirtynyt oransseja ja tummansinisiä raitoja, kun totesimme olevamme tankkauksen tarpeessa. Felix laittoi meille ruokaa. Paksuja viipaleita rapeakuorista leipää ja niiden päällä rutkasti voita. Pyöreitä, suolattuja tomaattisiivuja, jotka kiiltelivät oliiviöljystä. Kylmää grillikanaa. Cheddarjuustoa. Maissintähtiä. Söimme tomaatti-juustovoileivät ja hotkimme koko kanalautasen tyhjäksi terassilla, josta oli näkymä lahdelta. Felix oli bokserisillaan, ja meillä molemmilla oli valkoiset t-paidat, jotka oli kaivettu lipastonlaatikosta monien samanlaisten joukosta.

Seuraavalla kerralla emme ehtineet yläkertaan asti. Emme edes sisälle. Felix maistui samalta kuin juuri syömämme kesän kypsennämät tomaatit – auringon ja suolan raikkaalta ryöpyltä.

Lisää, hoin kerran toisensa jälkeen. *Lisää*.

Kun aamulla heräsin, Felix oli kietoutunut ympärilleni ja hänen kätensä lepäsi vatsallani. Olimme varmaan nukahtaneet siihen asentoon, vaikka en sitä muistanutkaan. Makasin hiljaa, koska en halunnut herättää häntä, kohdata kiusallista tunnelmaa, jonka aamu väistämättä tuo. Olimme olleet kuin huumattuja. Ventovieraita, jotka olivat käyttäytyneet kuin eroon pakotetut rakastavaiset. Aivojen nollaus oli kai ollut Felixille yhtä tarpeen kuin minullekin. Olin varma, että päivänvalossa tunnelma olisi ainoastaan vaivaantunut. Sitten kuitenkin tunsin Felixin karheen leuan olkapäälläni ja huulten hipaisun kaulallani. Eikä siinä ollut mitään vaivaannuttavaa. Se tuntui hitaalta ja laiskalta ja makealta kuin jäätelöpallon päältä valuva lämmin kinuskikastike.

Kun lopulta vetäydyimme vastahakoisesti irrallemme ja aloin tehdä lähtöä, Felix sanoi, ettei ollut mikään kiire.

”Käy vaikka suihkussa, jos haluat”, hän sanoi. ”Otatko kahvia tai teetä?”

Niinpä jäin. Kävin suihkussa. Felix joi teetä, minä kahvia.

”Milloin sinun pitää lähteä kentälle kaveriasi vastaan?” hän kysyi. Istuskelimme terassilla, Felix nojatuolissa ja minä nurkka-paikalla ulkosohvassa, missä olimme edellisenä yönä tehneet toisistamme selvää.

”Pikapuoliin. Lento laskeutuu kahdeltatoista.”

Felix puhalsi teeheh, ja mukista kiemurteli höyryä.

”Eilen oli hauskaa”, hän sanoi ja nosti katseensa minuun. ”Tiedän, että olet täällä vielä kaksi viikkoa, mutta –”

Keskeytin hänet. ”Felix, eilinen oli...” Tajunnanräjäyttävä. Helvetin kuuma. Luultavasti tuhoisa. Rehellisesti sanottuna se oli paras-ta seksiä koskaan. ”Se oli ... no, olit paikalla. Tiedät millaista se oli.”

Felixin katse laski rinnallani kukoistavaan punaan ja jäi solis-luun luomikolmikkoon. ”Minä tosiaan olin paikalla.”

Halusin ilmaista, että olimme samalla aaltopituudella. Tälle keskustelulle ei ollut tarvetta. ”Yritän vain sanoa, että olen samaa mieltä – yö oli mieletön. Viisi tähteä. Mutta tiedän, että tämä oli kertaluontoista.”

Sääntö 1:

Syö painosi verran ostereita

Sääntö 2:

Jätä kaupungin murheet taakse

Ja sääntö 3:

Älä missään tapauksessa rakastu
parhaan ystäväsi veljeen.

"Kesäinen tarina täynnä tunnetta,
romantiikkaa ja seksiä."

-KIRKUS REVIEWS

"Carley Fortunesta on tullut vain kolmessa
vuodessa lyömätön kesähittikirjailija."

-TORONTO STAR

www.tammi.fi

9 789520 471118

84.2

ISBN 978-952-04-7111-8

Kannen suunnittelu: Vi-An Nguyen • Kannen kuva: Elizabeth Lennie